

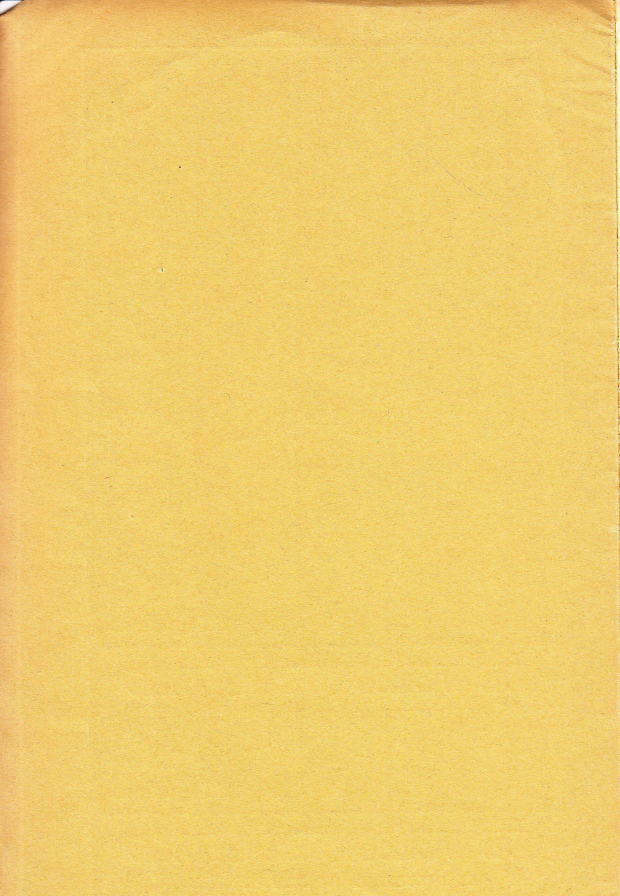
DE VERBORGEN SCHAT.

EEN VERHAAL UIT DE ARDENNEN

DOOR

CHR. DOORMAN.

MET ILLUSTRATIES VAN W. HARDENBERG.

DE VERBORGEN SCHAT.

(EEN VERHAAL UIT DE ARDENNEN)

DOOR

CHRISTINE DOORMAN.

DE VERBORGEN SCHAT.

(Een verhaal uit de Ardennen)

DOOR

CHRISTINE DOORMAN.

Leon en Armand, twee kleine boerenjongens uit de Ardennen, zijn vol van een verhaal, dat Lambert de geitenherder, hun den vorigen dag gedaan heeft. Hij heeft hun namelijk verteld, dat heel ver door het dichte bosch heen in het Dal der Graven, daar waar de rotsen den vorm hebben van uilen en waar de donkere beek een geheimzinnig lied zingt, een groote schat verborgen ligt, dien niemand nog ooit heeft kunnen vinden, hoe diep men ook gegraven heeft.

Er moet daar in eeuwenoude tijden in het Dal der Graven een reus gewoond hebben, in een prachtig kasteel, omringd door dikke muren, die zóó rijk, zóó rijk was, dat de koning van het land er nog arm bij was. De reus was eindelijk gestorven en het kasteel door den tijd geheel ineen gestort en vergaan, maar men fluisterde, dat er in het dal een plek moest zijn, waar de reus, toen hij zijn einde voelde naderen, al zijn kostbaarheden aan edelgesteenten verborgen had, omdat hij niet wilde, dat de schatten, die hij zoo begeerig en gierig bijeenverzameld had, verspreid zouden worden onder de menschen.

„Honderden en duizenden menschen,” had Lambert aan de jongens verteld, terwijl ze daar met hun drieën boven op den berg midden tusschen de grazende geiten en bokken gezeten waren, „hebben reeds naar den schat gegraven, maar niemand heeft nog ooit een enkelen edelsteen gevonden, zoodat er al wel eens verteld is, dat het heele verhaal van dien verborgen schat maar een verzinsel is, en er nooit een reus in zijn kasteel bestaan heeft.”

„Maar ik geloof er wel aan,” had Lambert er achter gevoegd, „want ik zeg maar, hoe komen zulke verhalen anders in omloop en blijven voortgaan van mond tot mond, nu al zooveel honderden jaren achtereen, als er niets van waar zou zijn.”

En Armand, de levendige Armand met zijn donkere oogen, had dadelijk in vuur uitgeroepen: „Natuurlijk is dat waar, natuurlijk en ik ga naar den schat graven! O, ik wil hem hebben!” En in zijn levendige fantasie stelt hij zich al dadelijk voor, hoe het zijn zal, wanneer hij opeens rijk zal zijn, rijker dan de koning van het land. O, hij zal een groot huis laten bouwen, en paarden koopen, en honden, en een automobiel bezitten, zooals de vele reizigers die 's zomers door hun dorp komen rijden, en dan zal hij daarmee de wereld doorrijden, heelemaal tot aan het einde, om alles en alles te zien en te weten. O, zalig rijk te zijn; alles te kunnen hebben wat je maar wilt; dat is het allergrootste geluk!”

Maar Lambert, de wijze geitenherder, die zijn leven lang met de natuur geleefd heeft, die precies weet, wat de zingende beek, die van boven komt, te vertellen heeft, die alles verstaat, wat de wind, die van boven komt, de toppen der boomen laat zeggen aan de menschen, en die weet wat de bloemen en de vogels en bijen met elkaar fluisteren over die wereld van schoonheid achter alles, die men niet ziet, maar toch weet, dat er is, schudt zijn hoofd en zegt: „Nee, Armand, nee, dan ben je er nog niet; geluk is heel wat anders. Dat is juist niets willen hebben voor je zelf, alleen maar goed zijn voor alle levende schepselen.”

Maar Armand gelooft daar niets van. Hoe kan Lambert nu zoo iets zeggen! Rijker zijn dan de koning van het land, was er iets heerlijkers en gelukkigers?

Doch de teere, blonde Leon met zijn stille, denkende, lichtblauwe

oogen, moest maar kijken naar Lambert, toen hij daar glimlachend zijn hoofd schudde, en denken: „wat zou Lambert daar wel mee bedoelen?”

Maar het verhaal van dien schat vond hij toch ook wel prachtig, en het denkbeeld van met zijn vriend Armand op avontuur uit te trekken om den verborgen schat te zoeken, trok hem zoo aan, dat hij van dat oogenblik af ook aan niets anders denken kon. En hij en Armand begrepen maar niet, dat ze het verhaal van dien schat nooit eerder gehoord hadden. Er was toch geen plek in den omtrek van hun dorp en geen geschiedenis, of ze kenden dien. Ze wisten precies en al zoolang, o, zóólang als ze zich maar herinneren konden, de geschiedenis van de bloed-herberg met Mac Rose, den herbergier, den hercules-achtigen sterken man, voor wien allen uit den omtrek sidderden. Er werd van hem verhaald, dat geen reiziger, die het ongeluk had bij hem te overnachten, er levend vandaan was gekomen, tot op zekeren donkeren, stormachtigen avond in den herfst drie pelgrims aanklopten om nachtverblijf, die, toen zij hoorden, hoe Mac Rose een mes aan het slijpen was, dadelijk verschríkt vluchten om den volgenden morgen met de dorpelingen gezamenlijk naar de beruchte Bloed-herberg

op te trekken om Mac Rose gevangen te nemen. Dit verhaal en nog zooveel andere verhalen van ridders en kabouters, die in vroeger jaren daar geleefd hadden en gezien waren, kenden de jongens op een prik, maar dat van den verborgen schat was geheel nieuw en een groote verrassing voor hen.

„Leon, hoor eens,” zei Armand den volgenden morgen, nadat hij bijna den geheelen nacht niet had kunnen slapen, zoo was hij vervuld van een plan, dat hij op touw wilde zetten, „als van middag de school uit is en we

gegeten hebben, moesten we er samen stilletjes op uit trekken om den schat te zoeken. We kunnen dan vóór bedtijd weer terug zijn met onze zakken vol diamanten en paarden en goudstukken" en Armand's donkere oogen schitterden bij de gedachte, dat hij den volgenden dag rijk zou wezen, rijker nog dan de koning.

"Ja, ja, best," antwoordde Leon en ook zijn blauwe oogen glansden, „we vertellen het aan niemand, hoor" — ging hij opgewonden voort, „dan zal ik mijn schop meenemen, en een dik touw ook maar, want zie je, je weet nooit, hoe ons dat ook te pas kan komen."

"Ja, dat is best hoor, heel goed; ik neem dan mijn dikken stok mee met dien langen ijzeren punt en nog een bijl en . . . nog een zaag en" — Armand wist in zijn opgewondenheid maar niet, wat hij meer bedenken zou, „en lucifers, want we moeten misschien wel een vuurtje maken en een gat in den grond branden, wanneer we er niet anders doorheen kunnen komen. O, Leon, ik vind het zoo heerlijk, we vinden den schat natuurlijk, want we zullen de plek wel ontdekken."

"O, zeker," zei Leon vol vuur, „het zal wel wezen op een heel dicht begroeid plaatsje achter een dikken boom of zoo, omdat de menschen daar dan juist heelemaal geen erg in zullen hebben. Neen hoor, ik begrijp best, wat de reus gedacht zal hebben erbij."

"Ja, ik ook," antwoordde Armand, „hij heeft natuurlijk gedacht, dat niemand op het denkbeeld zou komen op zoo'n dicht plekje te zoeken, maar hij heeft er dan heelemaal niet op gerekend, dat wij slim zijn."

En het tweetal lachte hartelijk.

Op school keken ze elkaar dien dag veelbeteekenend aan, en knipten oogjes tegen elkaar alsof ze zeggen wilden: „wij weten het wel, wij hebben samen een geheim, dat niemand vermoeden kan." Eens in de les schrikten de jongens vreeselijk, toen de meester opeens iets ging zeggen over een reus, die alle huizen 's nachts ging plunderen en alles maar buit maakte, wat hij krijgen kon. Armand werd vuurrood en Leon beefde zóó op dat oogenblik, dat Gustave, de jongen, die naast hem zat, zachtjes vroeg: „zeg, Leon wat heb je? Je beeft zoo en je wordt zoo bleek."

"Niets," antwoordde Leon kortaf, en hij ging plotseling heel rechtop zitten en deed, alsof er heelemaal niets gebeurd was. Maar hij was toch niet gerust vóór de meester weer over iets anders sprak en gebleken was, dat de reus, die Meneer bedoelde een heel andere was geweest, dan die van Lambert, den geitenherder, die den schat begraven had in het Dal der Graven.

Hè, gelukkig; eindelijk was dan de school uit en hadden de jongens gegeten, en togen zij gewapend met hun schop, stok met ijzeren punt, zaag, dik touw en lucifers op avontuur uit om den verborgen schat te zoeken.

Het was een heel eind eerst het dal van de Bronse door, aldoor langs de beek, dan het brugje over naar den overkant van den oever en naar boven door het dichte bosch heen, den berg op, het Jagershuisje voorbij, waar de jagers, die in het bosch op wilde zwijnen jagen, overnachten; om dan af te dalen en eindelijk aan te komen in het Dal der Graven, waar het kasteel van den reus gestaan had en de schat verborgen lag.

„Zeg, Armand,” zegt Leon opeens, nadat hij eerst een heele poos zwijgend en met een nadenkend gezicht heeft doorgeloopten, „als we nu maar geen wild zwijn tegenkomen in het bosch!”

„Wel nou,” antwoordt Armand uitdagend brutaal, „wat zou dat dan? dan sla ik hem met mijn bijl zijn kop in. Je bent toch niet bang, zeg, want dat zou al heel flauw zijn.”

„Ik — ik —”, stotterde Leon terug, die voor geen prijs voor flauw aangezien wil worden, „wel neen, heelemaal niet. Ik zeg het maar zoo.”

„O,” antwoordt Armand, en hij zwaait met zijn bijl door de lucht, „ik wou anders zeggen, laten ze maar komen, de wilde zwijnen,” blufft hij verder, „ik zal ze wel,” en hij stelt zich de ontmoeting al zóó werkelijk voor, dat hij Leon reeds allerlei bevelen geeft, en zegt: „als ik hem dan met den bijl op zijn kop geslagen heb, moet jij gauw het dikke touw om zijt hals slingeren en dan slepen wij hem zoo mee naar huis, en dan zal je de jongens morgen op de school eens hooren en „Meneer,” dat wij samen een wild zwijn vingen!”

Leon vindt het heele geval toch wel een beetje griezelig, maar hij durft niets meer zeggen, en zwijgt er dus maar verder over. De lange

weg langs de beek was nu afgelegd, en daar ging het 't bosch door naar boven, eerst tot aan 't Jagershuisje.

Een uur ongeveer zullen de jongens gestegen hebben, als Armand plotseling doodelijk verschrikt stilstaat, en met een beklemde stem fluistert: „Sjuut, stil Leon, hoor je daar niets?”

„Nee,” antwoordt Leon, en hij luistert nog eens met aandacht, „neen, ik hoor niets, wat bedoel je eigenlijk?”

„Stil toch, praat niet zoo hard,” zegt Armand angstig, en hij neemt Leon bij de hand om hem het doorloopen te beletten, en blijft dan stokstijf met hem op den weg staan.

„Daar, daar in het boschje, hoor je daar niets schuifelen en iets kraken?”

Leon tuurt en tuurt naar de aangewezen plek en spitst de ooren en zegt: „neen, niets, ja toch, nu hoor ik iets, net of er een beest snuffelt en blaast.”

„Ja, ja juist, een beest, een wild zwijn,” en Leon meetrekkend, zet Armand het op een loopen met de woorden: „Ik zie twee oogen glinsteren, o, hemel, een wild zwijn, we zijn verloren!”

Voort, voort ging het naar beneden, tot het tweetal ten laatste ademloos op een open plek in het bosch aankwam en doodmoe op het gras neerviel.

„O, Armand, ik kan niet meer,” hijgt Leon.

„Ik ook niet,” antwoordt zijn vriend, „maar gelukkig, we zijn gered.”

En toen Armand zich heelemaal veilig en buiten gevaar voelde, kreeg hij weer allemans praats en begon weer op te snijden en zei op hoogen toon: „ik zou hem zijn kop met mijn bijl verpletterd hebben, als hij ons had ingehaald. Ik verzeker je: hij zou er niet levend afgekomen zijn.”

Leon zei niets; hij wist ook niet, wat hij zeggen moest; alleen was hij maar blij, dat het dolle hollen nu niet meer hoefde. Na een heelen tijd waagde hij even te zeggen: „zeg Armand, geloof je heusch, dat het een wild zwijn was; misschien was het wel een bunzing of zoo?”

„Nee,” antwoordde Armand kortaf, terwijl hij Leon vernietigend aankeek, „het was een wild zwijn, ik heb hem duidelijk gezien.”

Het duurde nu niet lang meer, of de beide jongens hadden nu het Dal der Graven bereikt.

Hè, het was er wel somber; die rotsen, zooals Lambert gezegd had, in den vorm van groote uilen, en dan dat geheimzinnig lied van de beek. De jongens huiverden onwillekeurig ervan en keken elkaar aan, zonder toch iets te durven zeggen. De een wilde voor den ander niet weten, dat hij een beetje onder den indruk was van de sombere plek.

„Nu moeten we eens gauw kijken, waar het struikgewas het dichtst is,” zei Armand, die het eerst weer moed vatte en over wien nu ook opeens alle ijver en begeerte opkwamen om den schat te vinden en dus het groote doel van hun tocht te bereiken.

„Hier zal het zijn!”, riep hij, toen hij achter een groot rotsblok een dicht struikgewas ontdekte.

„Neen hier,” riep Leon hem terug, die een verborgen dicht begroeid plaatsje achter een dikken boom gevonden had. O, heel zeker zal het hier wezen; het kan haast niet anders, laten we hier maar beginnen te graven.”

Even nog zag Armand onderzoekend naar zijn uitgedacht plekje, maar dat van Leon vond hij veelbelovender nog, en nadat de jongens eerst hun buizen hadden uitgetrokken en de hemdsmouwen omgeslagen, begon Armand met zijn bijl eenige takken van het dichte struikgewas om te hakken, en toen hij er een poosje mee bezig geweest was, had hij een kleur van inspanning en een gevoel van volslagen lamheid in zijn rechterarm. Het werd hem groen en geel voor de oogen, en de bijl machteloos uit zijn hand laten vallend, zei hij moe en hijgend: „nu jij Leon, nu moet jij wat omhakken.”

Leon begon met denzelfden ijver, het werk doorzettend, totdat ook hij niet meer kon, waarna hij voorstelde nu verder eens te probeeren, de rest af te branden. Even een paar droge takjes aangestoken, en daar laaide opeens een vlam op, die de jongens eerst in de handen deed klappen van plezier, maar hen toen toch wel een beetje angstig maakte.

„Verbeeld je eens, dat er boschbrand komt, en we het vuur niet meer kunnen uitkrijgen,” zei Leon, terwijl hij Armand ontzet aankeek; maar deze stelde hem onmiddellijk gerust.

Maar toen het hout begon te knetteren en er zulk een dikke rookkolom omhoog steeg, dat hij midden in een dikken blauwen damp stond

en Leon niet meer kon zien, schreeuwde hij zijn vriend zoo hard hij maar kon toe: „smijt er mos en kluiten aard op om den boel uit te dooven!”

En in hun doodsangst rukten ze nu heele stukken mos uit en wierpen die met een smak op het brandend hout.

Gelukkig, de vlammen verdwenen en weldra bleef er nog maar een smeulende hoop over, waaruit maar een klein vlammetje en wat rook opstegen. Zoo bleef alles een heele poos liggen, tot ook de rookzuiltjes niet meer gezien werden, en het vuur voor goed uitgedoofd scheen.

„Gelukkig,” zei Leon met een diepe zucht van verlichting, „dat is uit; nu aan het spitten.”

En beurtelings groeven de jongens, tot ze eindelijk al een heel diepen kuil hadden.

„Zie ik daar iets glinsteren?” vroeg Armand opeens met een vuurroode kleur verrast uit. Maar het was een klein, wit kiezelsteentje, dat tusschen de donkere aarde heen glansde.

„O neen,” zei hij een beetje teleurgesteld, „ik vergis me.” En weer begon hij met ijver te graven. „Niets,” zei hij eindelijk mismoedig, „niets.” „Ik begrijp er niets van, als de schat van den reus hier echt lag, moesten wij er toch al wat van ontdekt hebben; neen, zeg Leon, ik geloof toch eigenlijk dat dit de goede plek niet is; het zal toch wel zijn, waar ik eerst dacht; onder de struiken achter het rotsblok.”

Met een beetje wanhopenden blik zag Leon naar de aangeduide plaats. O, hij voelde zich doodmoe, — en moesten ze nu weer van voren af aan beginnen? Hij kon haast niet meer, maar toch wilde hij het zijn veel sterkeren vriend niet bekennen. En hij nam zijn schop en stok en touw weer op en moedig begon hij weer mee te hakken en te graven. Maar och, ook dáár kwamen de jongens niet verder. De grond op die plek was zoo steenig en zoo ondoordringbaar hard, dat ze nooit, nooit geloofden diep genoeg te kunnen komen. Toch zetten ze met ijver het werk voort, zóó lang tot hun schop geheel verbogen en de steel van hun bij gebroken was.

„Nu begrijp ik,” zei Armand eindelijk met een treurige stem, terwijl hij zijn voorhoofd met zijn hemdsmouw afveegde, „waarom niemand nog in al die duizenden jaren den schat heeft kunnen vinden; de reus heeft hem natuurlijk expres zoo diep onder den grond gestopt, dat geen mensch er ooit bij kon.”

En hij verwenschte in gedachte den reus, die zoo boos en leelijk gedaan had.

„Ik geloof het ook,” antwoordde Leon; en van moeheid was er haast geen klank meer in zijn stem: „we zullen den schat nooit krijgen; het is vreeselijk.”

„Nou, of het vreeselijk is,” bracht zijn vriend stotterend uit, en de tranen kwamen hem zóó hoog, dat ze weldra uit zijn oogen over zijn

wangen rolden. „Leon,” ging hij toen snikkend voort „we zullen hem dan heusch niet vinden.”

O, Armand herinnerde zich niet, dat hij nog ooit zóó ongelukkig geweest was als op dit oogenblik. Innig teleurgesteld zag hij Leon aan, en hij had een gevoel, alsof hij maar 't liefst nooit meer naar huis terug zou gaan en als de kluzenaar van St. Thibaud altijd daar boven in de bosschen blijven. En toen Leon, nadat hij zwijgend zijn boeltje bij elkaar gepakt had, hem had overgehaald den terugtocht naar huis te aangaarden, liep hij daar over den weg, alsof niets, niets op de wereld hem meer schelen kon. Hij keek niet rechts of links, en er was geen woord uit hem te krijgen.

„Armand,” begon Leon dan telkens, „hoor die havikken eens krassen” of „kijk die forellen in de beek eens mooi springen.”

Armand zag of hoorde eigenlijk niets. Werktuigelijk liep hij maar door, en er was maar één gedachte, die hem geheel en al vervulde: „nu heb ik toch den schat niet, nu zal ik toch niet rijker worden dan de koning, nu kan ik nooit, nooit meer gelukkig en vroolijk en blij zijn.” En Armand vond, dat er geen ongelukkiger jongen op de heele wereld was dan hij.

Leon was ook vreeselijk teleurgesteld, was dit nu het einde van het avontuur, waarop zij zoo vroolijk waren uitgetrokken? Maar hij vond het toch meer jammer van het avontuur op zichzelf, dan van de verloren schatten en het niet — rijk — worden, en — hij wist zelf niet waarom, maar hij had diep medelijden met Armand, zooals hij daar ging met gebogen hoofd en tragen gang. Zwijgend bijl en schop over de schouders dragend en het dikke touw achteloos achter zich aanslepend, ging het tweetal verder, tot Leon opeens vroeg: „hoor ik daar niet iets?”

En stilstaand hoorden beiden nu heel duidelijk een klagend geluid. Nieuwsgierig rondkijkend ontdekten ze tusschen een paar struikjes langs het beekje een klein reetje. Met een paar sprongen was Leon er bij en zich voorover buigend, riep hij: „och, een klein, jong reetje,” en „och neen maar, het bloedt; Armand, zie eens, het heeft een wond op zijde bij den rug.”

En Armand, die nu opeens ook een en al aandacht was, en den schat van den reus nu opeens vergat, knielde naast het gewonde diertje neer en zei vol medelijden: „het is zeker verdwaald en van de rots gevallen en toen op een puntigen steen terecht gekomen, want ach, zie eens, de huid is heelemaal opengescheurd op dat plekje!”

„We zullen het bloed voorzichtig afwasschen,” zei Leon, terwijl hij zijn zakdoek in het beekje nat maakte.

„Ja, en dan moeten we het eens laten drinken,” ging Armand weer voort, „zijn tong is heelemaal droog en kijk die eens een eind uit zijn bek hangen!”

„Het heeft zeker nog geprobeerd aan den kant van de beek te komen om te drinken; maar door de pijn kon het zeker niet meer verder, en toen is het hier neergevallen en nu vergaat het van dorst.”

En terwijl Leon heel zacht en voorzichtig het bloed afwaschte, schepte Armand in zijn hand wat water en besprenkelde daar de uitgedroogde tong van het reetje mee.

„Als jij met het wasschen klaar bent, zullen we het voorzichtig opnemen en aan het water brengen; dan kan het zelf drinken, want zoo krijgt het te weinig.”

En het reetje liet zich de wond geduldig uitwasschen, telkens de groote droeve oogen sluitend en dan weer zulk een klagend geluid makend, dat Leon even ongemerkt met zijn hemdsmouwen een paar tranen afveegde.

Eindelijk was hij zoover klaar, dat hij het reetje in zijn armen nam en het naar de beek droeg. „Wees maar stil,” fluisterde hij het onderwijs in, toen het even kreunde, „ik zal je geen pijn doen.” En met het reetje op zijn hurken zittend, boog hij het kopje zoover dat het juist met de tong in het water komen kon. Gretig begon het opeens met lange teugen te drinken. Het was letterlijk niet te verzadigen. Het heerlijke, koude water deed het zoo goed. „Nou,” zei Armand lachend, „die heeft dorst hoor! Smaakt het?” vroeg hij toen aan het reetje. De jongens hadden er schik in, want het diertje kwam langzamerhand heelemaal bij. De groote oogen stonden nu ook niet meer zoo droevig; de uitgedroogde tong was verfrischt en de wond bekoeld. En nu begon het zich ook langzamerhand uit de armen van Leon los te wringen; het wilde weer op eigen pootjes staan. Leon was eerst nog bang het los te laten, maar Armand zei: „neen Leon, laat het zijn gang gaan. Het wil overeind, laat het maar heelemaal los.”

En ja wel, hoor, daar stond het even onbewegelijk stil als om te bekomen van den schrik; toen ging het langzaam met kleine sierlijke stapjes naar de beek, tot het er midden in stond en opnieuw begon te drinken.

De jongens moesten er naar kijken; het was ook zoo heerlijk voor hen, dat zij het nu samen zoo ver gekregen hadden.

Opeens begon het reetje hard te snuiven en zag onderzoekend naar den hoogen bergkant langs de beek op; even nog gedronken, en wipl daar ging het er van door en met een paar groote sprongen stond het tegenover de jongens op een uitstekende rotspunt.

Ademloos zagen ze naar boven op: „wat zou het nu doen?”

Toen zag het met een dankbaren blik uit zijn prachtige glanzende oogen de jongens aan en met een sprong was het verdwenen in het bosch.

„Ha, ha!” lachte Armand, „dat deed het daar prachtig hoor! een echt leuk, klein reetje!”

„Wat zag het ons aan,” zei Leon geroerd, „net of het ons bedanken wilde; ik geloof dat ik dat oogenblik nooit vergeten zal.”

Armand zei niets terug, maar op den verderen terugtocht stond zijn gezicht heel anders, en had hij iets blij's van binnen.

Met vluggen stap en stralende oogen, het touw nu niet meer achteloos achter hen aanslepend, gingen de jongens terug naar huis. Ze waren vol van het reetje, en zonder het zelf te weten, zong dan Leon en dan Armand een vroolijk bergliedje. Het was, alsof ze den reus en zijn schat opeens vergeten waren.

„Bom,” zei Armand, toen hij thuiskomend, zijn stok met ijzeren punt en zaag neergooide, „die liggen,” en hij begreep zelf maar niet, hoe hij opeens zoo blij was.

Leon, die meer nadacht over alles, lag een heelen tijd wakker in bed dien avond. Alles wat hij met Armand dien middag beleefd had, liet hij nog eens door zijn hoofd gaan, van het begin af aan. En zoo moest hij ook weer denken aan Lambert, den geitenherder, die hun het verhaal van den schat gedaan had, en kwam het hem ook in de gedachte, dat hij tegen Armand, die zoo graag rijk wilde zijn, en meende dat dit alleen een gelukkig gevoel gaf, zei: „Neen, Armand, neen, geluk is heel wat anders, dat is juist heelemaal niets begeeren voor je zelf, alleen maar goed zijn voor alle levende schepselen.”

En toen zag hij weer duidelijk dien dankbaren blik uit de groote, donkere oogen van het reetje, en met een blij en gelukkig gevoel viel hij in slaap.

Zij hadden samen dan tòch den verborgen schat gevonden, maar op een heel ander plaatsje dan ze gedacht hadden.

Bij J. WALTMAN te Maassluis zijn verschenen:

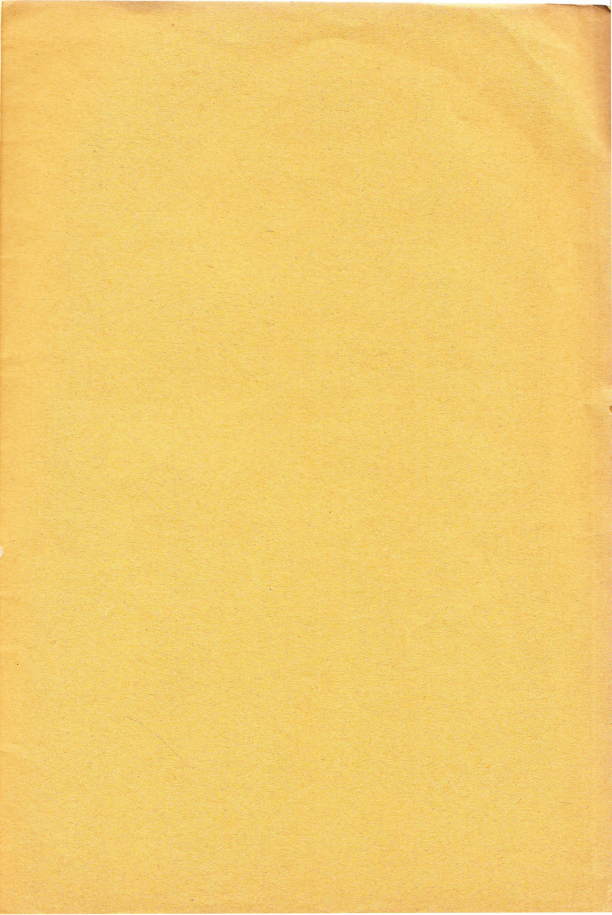
Een Kerstfeest, door	J. A. C. J. v. R.
De Sneeuwman „	CHR. DOORMAN.
Boschviooltje „	C. SCHOONMAN—BOTTINGA.
Moedertje „	idem
Wouter „	CHR. DOORMAN.
Een zwerver weer thuis, door	A. W. BLAAUW—HEERING.
Het Kerstfeest van arme Gerrit, door	A. M. TEEKENS DE HAAN.
De Verborgten Schat, door	CHR. DOORMAN.
De Viool, door	—idem

Alle deeltjes in geïllustreerd omslag en verschillenden met tusschen tekst illustraties van WILLEM HARDENBERG, FRANS LAZAROM en J. NIJLAND.

Prijs 20 cent per deeltje.

Illustratie uit „Wouter” door CHR. DOORMAN.

UITGAVE J. WALTMAN, MAASSLUIS.